

Dàn ý cảm nhận khổ 2 và 3 bài Viếng lăng

Bác

A. Mở bài:

- Viễn Phương là một nhà thơ tiêu biểu của miền Nam. Tháng 4/1976 sau một năm giải phóng đất nước. Khi lăng Chủ tịch Hồ Chí Minh vừa khánh thành, nhà thơ cùng đoàn đại biểu miền Nam ra thăm Hà Nội vào lăng viếng Bác.

- Bài thơ Viếng lăng Bác được Viễn Phương viết với tất cả **tấm lòng thành kính biết ơn và tự hào pha lẫn nỗi xót đau của một người con từ miền Nam ra viếng Bác lần đầu.**

B. Thân bài:

1. Dẫn dắt (khái quát nội dung của các khổ trước)

- Nếu ở là khổ đầu hoặc 2 khổ đầu thì chúng ta nêu hoàn cảnh lịch sử (hoàn cảnh xã hội) và mạch cảm xúc song nói đến nội dung khổ mình đang phân tích

- Nếu ở 2 khổ cuối thì chúng ta

1. Khổ thơ thứ hai

- Hai câu thơ đầu:

Ngày ngày mặt trời đi qua trên lăng

Thấy một mặt trời trong lăng rất đỏ.

+ Hai câu thơ được tạo nên với những hình ảnh thực và hình ảnh ẩn dụ sóng đôi. Câu trên là một hình ảnh thực, câu dưới là hình ảnh ẩn dụ.

+ Ví Bác như mặt trời là để nói lên sự trường tồn vĩnh cửu của Bác, giống như sự tồn tại vĩnh viễn của mặt trời tự nhiên.

+ Ví Bác như mặt trời là để nói lên sự vĩ đại của Bác, người đã đem lại cuộc sống tự do cho dân tộc Việt Nam thoát khỏi đêm dài nô lệ.

+ Nhận thấy Bác là một mặt trời trong lũng rất đỏ, đây chính là sáng tạo riêng của Viễn Phương, nó thể hiện được sự tôn kính của tác giả, của nhân dân đối với Bác.

- Ở hai câu thơ tiếp theo:

Ngày ngày dòng người đi trong thương nhớ

Kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân.

+ Đó là sự hình dung về dòng người đang nối tiếp dài vô tận hàng ngày đến Viếng lăng Bác bằng tất cả tấm lòng thành kính và thương nhớ, hình ảnh đó như những tràng hoa kết lại dâng người. Hai từ ngày ngày được lặp lại trong câu thơ như tạo nên một cảm xúc về cõi trường sinh vĩnh cửu.

+ Hình ảnh dòng người vào lăng viếng Bác được tác giả ví như tràng hoa, dâng lên Bác. Cách so sánh này vừa thích hợp và mới lạ, diễn ra được sự thương nhớ, tôn kính của nhân dân đối với Bác.

+ Tràng hoa là hình ảnh ẩn dụ những người con từ khắp miền đất nước về đây viếng Bác giống như những bông hoa trong vườn Bác được Bác ươm trồng, chăm sóc nảy nở rộ ngát hương về đây tụ hội kính dâng lên Bác.

2. Khổ thơ thứ ba

- Khung cảnh và không khí thanh tĩnh như ngưng kết cả thời gian và không gian trong lũng:

Bác nằm trong giấc ngủ bình yên

Giữa một vầng trăng sáng dịu hiền

+ Cả cuộc đời Bác ăn không ngon, ngủ không yên khi đồng bào miền Nam còn đang bị quân thù giày xéo. Nay miền Nam đã được giải phóng, đất nước thống nhất mà Bác đã đi xa. Nhà thơ muốn quên đi sự thực đau lòng đó và mong sao nó chỉ là một giấc ngủ thật bình yên.

+ Từ cảm xúc thành kính ngưỡng mộ, ở khổ thơ thứ ba là những cảm xúc thương xót và ước nguyện của nhà thơ. Hình ảnh Bác như vầng trăng sáng dịu hiền trong giấc ngủ bình yên là một hình ảnh tượng trưng cho vẻ đẹp thanh thản, phong thái ung dung và thanh cao của Bác. Người vẫn đang sống cùng với nhân dân đất nước Việt Nam thanh bình tươi đẹp. Mạch cảm xúc của nhà thơ như trầm lắng xuống để nhường chỗ cho nỗi xót xa qua hai câu thơ: vẫn biết ở trong tim.

+ Hình ảnh trời xanh là hình ảnh ẩn dụ nói lên sự trường tồn bất tử của Bác. Trời xanh thì còn mãi mãi trên đầu, cũng giống như Bác vẫn còn sống mãi mãi với non sông đất nước. Đó là một thực tế.

+ Thế nhưng, nhìn di hài của Bác trong lăng, cảm thấy Bác đang trong giấc ngủ ngon lành, bình yên mà vẫn thấy đau đớn xót xa mà sao nghe nhói ở trong tim! Dù rằng Người đã hóa thân vào thiên nhiên, đất nước, nhưng sự ra đi của Bác vẫn không sao xóa đi được nỗi đau xót vô hạn của cả dân tộc, ý thơ này diễn tả rất điển hình cho tâm trạng và cảm xúc của bất kì ai đã từng đến Viếng lăng Bác.

III. Kết bài:

- Ví dụ kết bài cảm nhận 2 khổ thơ giữa.

Với lời thơ cô đọng, giọng thơ trang nghiêm thành kính, tha thiết và rất giàu cảm xúc, bài thơ đã để lại ấn tượng rất sâu đậm trong lòng người đọc. Bởi lẽ, bài thơ không những chỉ bộc lộ tình cảm sâu sắc của tác giả đối với Bác Hồ mà còn nói lên tình cảm chân thành tha thiết của hàng triệu con người Việt Nam đối với vị lãnh tụ kính yêu của dân tộc.

Nhà thơ Viễn Phương viết Viếng Lăng Bác năm 1976, ngay sau khi đất nước thống nhất, nhà thơ được ra thăm lăng Bác. Bao trùm lên bài thơ là niềm xúc động thiêng liêng, thành kính, niềm tự hào, đau xót của nhà thơ đối với Bác. Dòng cảm xúc chân thành, niềm vui chất chứa cùng tấm lòng mến yêu tha thiết, nhà thơ bày tỏ niềm tự hào lớn lao đối với lãnh tụ vĩ đại, vị cha già của dân tộc. Khổ thơ 2 và 3 thể hiện sâu sắc cảm xúc ấy.

“Ngày ngày mặt trời đi qua trên lăng

Thấy một mặt trời trong lăng rất đỏ”.

Ở đây, tác giả đã sử dụng biện pháp ẩn dụ, ẩn dụ bác là mặt trời, ẩn dụ sự vĩ đại của mặt trời lên Bác, mặt trời chỉ có một, tạo ra ánh sáng cho các hành tinh và trái đất, bác cũng vậy, trong lòng người dân Việt Nam, bác luôn là người vĩ đại nhất.

Hình ảnh “mặt trời đi qua trên lăng” là hình ảnh thực. Đó là mặt trời thiên tạo, là hành tinh quan trọng nhất của vũ trụ, nó gọi ra sự kì vĩ, sự bất tử, vĩnh hằng. Mặt trời là nguồn cội của sự sống, ánh sáng. Hình ảnh “mặt trời trong lăng” là một ẩn dụ đầy sáng tạo, độc đáo – đó là hình ảnh của Bác Hồ. Giống như “mặt trời”, Bác Hồ cũng là nguồn ánh sáng, nguồn sức mạnh. “Mặt trời” – Bác Hồ soi đường dẫn lối cho sự nghiệp cách mạng giải phóng dân tộc, giành độc lập tự do, thống nhất đất nước.

“Ngày ngày dòng người đi trong thương nhớ

Kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân...”

Lại một lần nữa biện pháp ẩn dụ được tác giả sử dụng trong câu trên. Bằng sự quan sát trong thực tế, tác giả đã tạo ra một hình ảnh ẩn dụ đẹp và sáng tạo: “tràng hoa”. Kết tràng hoa ý chỉ là những bông hoa kết lại thành vòng, dài, biểu thị cho những người đến viếng lăng Bác, tưởng nhớ người đã dành cả đời để cứu nước. “Tràng hoa” ở đây theo nghĩa thực là những bông hoa tươi thắm kết thành vòng hoa

được những người con khắp nơi trên đất nước và thế giới về thăm dâng lên Bác để bày tỏ tình cảm, tấm lòng nhớ thương, yêu quý, tự hào của mình.

“Tràng hoa” ở đây còn mang nghĩa ẩn dụ chỉ từng người một đang xếp hàng viếng lăng Bác mỗi ngày là một bông hoa ngát thơm. Những dòng người bất tận đang ngày ngày vào lăng viếng Bác nối kết nhau thành những tràng hoa bất tận. Những bông hoa – tràng hoa rục rỡ đó dưới ánh mặt trời của Bác đã trở thành những bông hoa – tràng hoa đẹp nhất dâng lên “bảy mươi chín mùa xuân”

Mùa xuân ở đây biểu thị cho tuổi đời của Bác, mỗi mùa xuân sang lại là một tuổi mới, tuy bác dừng lại ở mùa xuân thứ 79, lúc chiến tranh còn dang dở, nhưng giờ đây khi đã hòa bình, người người cùng nhau đến lăng để tưởng nhớ nó, 79 mùa xuân vì đất nước.

Vào trong lăng, khung cảnh và không khí như ngưng kết cả thời gian, không gian. Hình ảnh thơ đã diễn tả thật chính xác, tinh tế sự yên tĩnh, trang nghiêm cùng ánh sáng dịu nhẹ, trong trẻo của không gian trong lăng Bác.

“Bác nằm trong giấc ngủ bình yên.

Giữa một vầng trăng sáng dịu hiền”.

Đối với nhân dân Việt Nam, Bác không chết, bác chỉ đang ngủ, mất đi sự hiện hữu mà thôi, bình yên ở đây là đất nước đã ngừng tiếng bom đạn, bầu trời đã trong xanh, bác “ngủ” trong hòa bình, ngủ trong cái khát khao của bản thân Bác. Trong thơ ca của Bác, trăng được nhắc đến phần lớn, Bác xem trăng là tri kỷ khi còn sống, dù là khi Bác đã không còn, nhưng Trăng vẫn luôn ở đó, ở với Bác, ở với người xem nó là tri kỷ, tác giả lại dùng biện pháp nhân hóa ở hình ảnh trăng.

Giữa tình cảm và lý trí có sự mâu thuẫn. Con người đã không kìm nén được khoảnh khắc yếu lòng. Chính đau xót này đã làm cho tình cảm giữa lãnh tụ và nhân dân trở nên ruột già, xót xa:

“Vẫn biết trời xanh là mãi mãi

Mà sao nghe nhói ở trong tim”.

Tác giả đã ẩn dụ sự hòa bình bằng hình ảnh trời xanh, đất nước nay đã hòa bình, chiến tranh kết thúc, bầu trời chim bay lượn, thanh bình vô cùng, nhưng tác giả lại tiếc thương thay, bác lại không được nhìn thấy cảnh ấy mặc dù nó chỉ cách năm Bác ra đi không mấy là bao, bác một đời chỉ sống trong chiến tranh, chưa tận mắt thấy hòa bình là như thế nào, Bác tạo ra những giá trị tinh thần lớn lao nhưng không biết được nó có được đón nhận hay không, tác giả đã cảm nhận được sự tiếc nuối ấy.

Khổ 2 và 3 bài thơ “Viếng lăng Bác” gói trọn tình cảm kính yêu của nhà thơ dành cho vị cha già của dân tộc. Cảm xúc tự nhiên, chan thành, bột phát thể hiện tấm lòng của nhà thơ và nhân dân toàn miền Nam đêm ngày mong mỏi. Người cha già ấy đã mãi mãi nằm xuống nhưng tình cảm của Người, tinh thần của Người mãi mãi soi rọi non sông, làm ấm lòng dân tộc.

Cảm nhận khổ 2 và 3 bài Viếng lăng Bác - Mẫu 2

Viếng lăng Bác bài thơ của người con miền Nam lần đầu được thăm lăng Bác để lại những xúc động, tự hào. Trong đó khổ thơ thứ 2,3 để lại ấn tượng sâu đậm nhất cho nhiều người đọc.

Hình ảnh mặt trời rất quen thuộc, được nhắc đến trong nhiều tác phẩm như “Từ ấy” với hình ảnh “Mặt trời chân lí chói qua tim “, hay Khúc hát ru những em bé lớn trên lưng mẹ với “Mặt trời của bắp thì nằm trên đồi của Nguyễn Khoa Điềm. Tác giả Viễn Phương thì có cảm nhận riêng rất độc đáo:

Ngày ngày mặt trời đi qua trên lăng

Thấy một mặt trời trong lăng rất đỏ.

Mặt trời là của tự nhiên, vận hành theo quy luật của vũ trụ, ngày nào cũng đi qua lăng nhưng nhìn thấy trong lăng có một mặt trời rất đỏ, đó là ẩn dụ để nói về Bác. Mặt trời soi sáng giúp cho vạn vật sinh sôi nảy nở, còn Bác soi đường dẫn lối cho dân tộc Việt Nam đánh thắng kẻ thù đi đến thắng lợi cuối cùng. Tác giả sử dụng

hình ảnh rất đẹp, ca ngợi công lao của Bác vừa thể hiện sự kính trọng, biết ơn với vị lãnh tụ vĩ đại.

Hình những người con đất nước thể hiện sự tôn kính, biết ơn của Bác cũng để lại nhiều xúc động, những dòng người nối tiếp nhau “ngày ngày” nhớ đến Bác, lòng nhớ thương được kết thành “tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân” đó là bảy mươi chín mùa xuân Bác cống hiến trọn vẹn cho nhân dân, đất nước.

Bác nằm trong giấc ngủ bình yên

Giữa một vầng trăng sáng dịu hiền

Đối với tác giả, Bác chỉ như đang nằm ngủ, giấc ngủ ngàn thu, giấc ngủ của Bác được ánh sáng của vầng trăng bao phủ xung quanh, vầng trăng ấy là người bạn tâm giao mà Bác luôn trò chuyện, tâm sự. Hình ảnh vầng trăng đẹp mà tác giả nhắc đến đó chính là tâm hồn lãng mạn, đậm chất thi ca của Bác Hồ.

Viễn Phương nhìn Bác nằm ngủ mà sao lòng bỗng xúc động dâng trào, vẫn biết con người ta sinh ra lớn lên rồi chết đi đó là quy luật của tự nhiên không thể chống lại, những sao tác giả vẫn cảm thấy nhói ở trong tim. Động từ “nhói” như thể hiện được cảm xúc đau đớn của chính tác giả. Tác giả đã sử dụng các từ ngữ biểu cảm, sự đối lập để bày tỏ được sự tiếc thương, xót xa đang tuôn trào trong chính tâm trí ông.

Con người Bác – bảy mươi chín mùa xuân trọn đời cống hiến cho nhân dân, đất nước, đứng trước Bác tác giả không kìm nén được cảm xúc. Bác mãi là hình tượng cao đẹp, trường tồn trong lòng những người con nước Việt.

Cảm nhận khổ 2 và 3 bài Viếng lăng Bác - Mẫu 3

Vào ngày mùng 2/9/1969, người cha già vĩ đại của dân tộc Việt Nam – Hồ Chí Minh đã ra đi cùng với thế giới người hiền, nhà thơ Tố Hữu đã thay mặt đồng bào nhân dân cả nước và bạn bè quốc tế viết lên những vần thơ thể hiện niềm kính yêu, tiếc thương vô hạn trước sự kiện lịch sử trọng đại này. Bảy năm sau ngày mất của Bác, cảm xúc ấy vẫn còn vẹn nguyên trong lòng Viễn Phương – người con của miền Nam trong một dịp ra thăm miền Bắc vào lăng viếng Bác. Điều đó đã được nhà thơ ghi lại

trong bài thơ "Viếng lăng Bác" (1976) với một ngôn ngữ thơ giàu hình ảnh, tinh tế, giàu cảm xúc thể hiện niềm kính yêu, sự xót thương và lòng biết ơn đối với vị lãnh tụ của dân tộc.

Bài thơ là nỗi lòng của người con miền Nam lần đầu được ra thăm Bác, bồi hồi, xúc động. Tất cả được thể hiện rõ nét nhất ở khổ thơ thứ 2 và 3 của bài thơ.

Nếu như ở khổ thơ đầu, nhà thơ gợi nhắc tới bao phẩm chất tốt đẹp của dân tộc ta qua hình ảnh "hàng tre" thì đến khổ hai, nhà thơ tiếp tục thể hiện những xúc cảm của mình trước những đoàn người vào lăng viếng Bác. Ở khổ hai, nhà thơ đã tạo nên hai cặp câu, mỗi cặp câu đều có sự sóng đôi của hình ảnh tả thực và ẩn dụ. Hai câu thơ đầu, có hai hình ảnh mặt trời: "mặt trời" thứ nhất ở câu đầu là mặt trời của tự nhiên, của vũ trụ; "mặt trời" thứ hai ở câu hai là để chỉ Bác Hồ. Thực ra, việc ví Bác với mặt trời không phải là mới, trước Viễn Phương đã có rất nhiều nhà thơ đã ví Bác với mặt trời. Tố Hữu đã từng có ý thơ:

"Người rực rỡ một mặt trời cách mạng

Mà Đất nước là loại dơi hót hoăng

Đêm tàn bay chập choạng dưới chân Người..."

Nhưng cái mới mẻ của Viễn Phương là đã kết hợp ẩn dụ với nghệ thuật nhân hóa. Mặt trời của tự nhiên vốn đã đẹp, vốn đã rực rỡ chói

lóa, ấy vậy mà vẫn phải ngưỡng mộ trước vẻ đẹp tài năng và nhân cách của Hồ Chí Minh. Cảm nhận về hai câu thơ này, giáo sư Trần Đình Sử trong bài "Lời người con miền Nam ra thăm cha già dân tộc", đã viết: "Ví Bác với mặt trời là hình ảnh đã quen nhưng so sánh mặt trời trên lăng với mặt trời trong lăng là một sáng tạo mới, xuất thần, thoát sáo, chưa hề có. Mặt trời rất đỏ làm nhớ tới trái tim nhiệt huyết, chân thành, trái tim thương nước, thương dân". Với việc ví Bác với mặt trời, Viễn Phương vừa ca ngợi sự vĩ đại của Bác, vừa nhấn mạnh được tư tưởng ngời sáng của Người, lại vừa thể hiện được lòng thành kính của nhân dân, của nhà thơ đối với Bác Hồ.

Hai câu tiếp, nhà thơ miêu tả cảnh dòng người lần lượt vào lăng viếng Bác:

"Ngày ngày dòng người đi trong thương nhớ"

Kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân."

Điệp từ "ngày ngày" diễn tả vòng thời gian tuần hoàn liên tục, ngày nào cũng thế từng dòng người cứ lần lượt vào thăm viếng Bác. Bài thơ viết theo thể tám chữ nhưng tới câu thơ cuối khổ hai, lại dôi ra thành chín chữ một dòng thơ, kết hợp với dấu chấm lửng ở cuối câu thơ, làm cho nhịp thơ trở nên chậm lại, chứa đầy cảm xúc và khiến cho khổ thơ như vẫn tiếp tục kéo dài ra hơn. Ở đây, tác giả cũng sử dụng nghệ thuật ẩn dụ qua hình ảnh "dòng người" rất đẹp, đầy gợi cảm. Đoàn người vào lăng viếng Bác khiến tác giả liên tưởng giống như một tràng hoa và mỗi người là một bông hoa kết thành tràng hoa dâng lên Bác lòng thương nhớ, kính yêu. Đồng thời người đọc còn nhận ra các sử dụng từ ngữ của Viễn Phương rất độc đáo, đặc địa.

Tác giả sử dụng từ "dòng người" chứ không phải là "đoàn người", "hàng người", điều đó có tác dụng gợi lên sự tiếp nối trải dài tới vô tận của những dòng người vào lăng. Cụm từ "Đi trong thương nhớ" gợi tả tình yêu thương và nỗi nhớ mong của nhân dân dành cho Bác, bao trùm lên cả không gian và thời gian vô tận "ngày ngày". Đặc biệt, hình ảnh "Bảy mươi chín mùa xuân" là hình ảnh hoán dụ rất đẹp, mang ý nghĩa tượng trưng: Bác Hồ với bảy mươi chín tuổi xuân đã sống một cuộc đời đẹp như những mùa xuân và đã đem lại mùa xuân lớn cho quê hương, đất nước. Tóm lại, với hai câu cuối khổ hai, nhịp thơ chậm, hình ảnh ẩn dụ đẹp, sáng tạo, từ ngữ giàu tính tạo hình và biểu cảm, tác giả đã miêu tả nhưng dòng người vào lăng viếng Bác bằng tất cả lòng thành kính, biết ơn sâu sắc.

Hòa theo dòng người vào lăng viếng Bác, khi trước di hài Bác, xúc cảm nghẹn ngào của nhà thơ được đẩy lên cao hơn:

"Bác nằm trong giấc ngủ bình yên"

Giữa một vầng trăng sáng dịu hiền"

Nghệ thuật nói giảm nói tránh "giấc ngủ bình yên" có tác dụng giảm bớt sự đau thương, mất mát của cả dân tộc khi Bác đã ra đi. Đồng thời cho thấy giấc ngủ nhẹ nhàng, bình yên, thanh thản của Bác trong giấc ngủ ngàn thu. Hình ảnh "vàng trắng sáng dịu hiền" là một hình ảnh đầy chất thơ, rất giàu sức gợi. Đây là hình ảnh ẩn dụ gợi ta liên tưởng đến tâm hồn cao đẹp, trong sáng và những vần thơ tràn ngập ánh trăng của Người. Qua những vần thơ về trăng của Bác, chúng ta thấy tâm hồn yêu thiên nhiên, yêu cuộc sống, chất nghệ sĩ trong con người Hồ Chí Minh. Cùng với mặt trời, hình ảnh vàng trắng đã hoàn thiện bức chân dung Hồ Chí Minh trong tâm khảm mỗi người: chói lóa, rực rỡ, trong sáng, thanh cao, hiền lương, thương mến.

Từ niềm xúc cảm ghen ngào chuyển sang niềm xót xa, đau đớn, tiếc nuối:

"Vẫn biết trời xanh là mãi mãi

Mà sao nghe nhói ở trong tim."

Hình ảnh "trời xanh" là hình ảnh ẩn dụ: khẳng định Bác còn sống mãi trong trái tim của mỗi người dân Việt Nam, sự nghiệp và tư tưởng của Người trường tồn mãi với thời gian, năm tháng như bầu trời xanh của vũ trụ, của tự nhiên. Dù nhận thức được như thế nhưng lí trí không điều khiển được cảm xúc, tình cảm xót thương không chấp nhận sự mất mát, ra đi mãi mãi của Người. Nỗi đau được nhà thơ biểu hiện rất cụ thể, trực tiếp: "Mà sao nghe nhói ở trong tim!". Cấu trúc tương phản "Vẫn mà" kết hợp với dấu chấm than ở cuối khổ thơ đã diễn tả tình cảm thật chân thành, xót xa, đau đớn vô hạn trong đáy sâu tâm hồn của một đứa con xa nhà, nay trở về chịu tang cha, đứng trước di hài của cha mà nước mắt không ngừng rơi. Đây cũng là cảm xúc chung của biết bao nhiêu người con khi Bác đã về với thế giới người hiền năm xưa: "Đời tuôn nước mắt, trời tuôn mưa" (Bác ơi! - Tố Hữu).

Bác đã dành cả cuộc đời mình vì nước, vì dân, mọi cảm xúc không để ngăn lại được khi người con miền Nam được đứng trước Bác. Muôn đời này Bác vẫn ở trong tim những người con đất Việt

Cảm nhận khổ 2 và 3 bài Viếng lăng Bác - Mẫu 4

Bác Hồ từ lâu đã trở thành bao nguồn của hứng cho các thi sĩ sáng tác thơ ca. Lúc sinh thời Bác luôn nghĩ đến Miền Nam, ngày đêm thương nhớ miền Nam. Với Bác miền nam là niềm vui, niềm hạnh phúc, là nỗi đau không lúc nào nguôi. "Miền nam trong trái tim tôi" niềm mong mỏi thiết tha của Bác là miền nam mau được giải phóng.

Miền nam của ngày đêm thương nhớ Bác. Bằng cảm xúc chân thực, bằng ngôn ngữ gọi cảm, hình ảnh quen thuộc giàu chất tạo hình Viễn Phương đã thể hiện tấm lòng mình qua bài thơ: "Viếng lăng Bác".

Bài thơ ra đời năm 1976 khi lần đầu tiên sau khi giải phóng miền Nam, Viễn Phương đã ra thăm lăng Bác. Bài thơ rất ngắn gọn, cú tích nhưng có sức gợi tạo nên xúc động cho người đọc. Ngôn ngữ tuôn trào theo dòng cảm xúc chân thành tha thiết. Mọi cảm xúc của người con miền Nam lần đầu được ra thăm Bác, đứng trước Bác như vỡ òa.

Hòa vào dòng người thăm lăng Bác, nhà thơ tiếp tục dòng suy tưởng. Lời thơ bỗng dạt dào cảm xúc tự hào, thành kính nhớ thương Bác.

"Ngày ngày mặt trời đi qua trên lăng

.....

Kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân"

Ai đã từng một lần viếng thăm lăng Bác mới hiểu hết hàm ý trong câu thơ của Viễn Phương. Ngày ngày, mặt trời - chúa tể của thiên nhiên, thán phục một mặt trời trong lăng rất đỏ. Mặt trời rất đỏ là hình ảnh tượng trưng cho Bác Hồ là mặt trời cách mạng là nguồn sáng rực rỡ không bao giờ tắt, mãi mãi chiếu tới con đường đi tới của dân tộc Việt Nam.

Nhiều nhà thơ đã sử dụng hình ảnh mặt trời để thể hiện ánh sáng lí tưởng của cách mạng, nhưng đối sánh với hai hình ảnh mặt trời của Viễn Phương đây quả thật là một hình ảnh rất độc đáo. Đây là một sự sáng tạo nghệ thuật có tác dụng bộc lộ nội

dung rất hiệu quả không nhiều lời chỉ một hình ảnh Mặt Trời rất đỏ, nhà thơ đã khái quát được hình ảnh Bác Hồ vĩ đại.

Nhà thơ muốn nói với chúng ta rằng: "Bác Hồ là mặt trời cách mạng đẹp nhất, rực rỡ nhất, chói lọi nhất, luôn tỏa sáng trong tâm hồn con người Việt Nam. Cùng với hình ảnh mặt trời, ngày ngày đi qua trên lăng là dòng người đi trong thương nhớ, nhịp thơ chậm chậm bước chân của dòng người lặng lẽ đi trong suy nghĩ bao trùm một không khí thương nhớ Bác khôn nguôi, thành kính dâng tràng hoa bảy mươi chín mùa xuân.

Nhà thơ Viễn Phương rất tinh tế trong việc miêu tả từng đoàn người cầm trên tay là hoa kết thành tràng hoa dâng lên Bác. Ngày ngày.... ngày ngày... thời gian trôi không ngừng và trôi vào lòng người Việt Nam như một quy luật tất yếu không thể bỏ.

Khi vào trong lăng Viễn Phương đã nghẹn ngào đau đớn khi thấy Bác nằm đó:

"Bác nằm trong giấc ngủ bình yên

.....

Mà sao nghe nhói ở trong tim"

Bác nằm đó như đang trong giấc ngủ êm đềm. Sự bình yên của Bác là sự bình yên của đất nước. Bác nằm trong đó như đang nằm trong bảy mươi chín mùa xuân đã đã không hề nghỉ.

Hình ảnh nhà thơ liên tưởng một cách sâu sắc: "giữa một vầng trăng sáng". Hình ảnh đó làm cho người đọc cảm giác nhẹ nhàng, huyền ảo trong sáng thanh khiết càng gọi cho người ta đến tình yêu thiên nhiên, sự thư thái và thanh bình.

"Vẫn biết trời xanh là mãi mãi, mà sao nghe nhói ở trong tim", tuy tác giả biết Bác đã ra đi bình yên, đã ngủ một giấc ngủ dài, nhưng Bác luôn sống mãi trong tim của mọi người dân Việt Nam.

Tuy nhiên, tác giả cũng không thể phủ nhận sự thật rằng Bác đã ra đi mãi, nên từ sâu trong tim ông như có một thứ gì đó bóp nghẹt lại. Cảm xúc quặn luyến của nhà thơ khi ngày mai phải xa Bác để với miền Nam.

Cảm nhận khổ 2 và 3 bài Viếng lăng Bác - Mẫu 5

Với nhiều người con miền Nam, không được gặp Bác lần cuối trước khi người đi xa là niềm tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời họ. Viễn Phương chính là một người con như thế. Năm 1976, sau khi cuộc kháng chiến chống Mỹ kết thúc thắng lợi, đất nước thống nhất, lăng Chủ tịch Hồ Chí Minh cũng vừa được khánh thành, ông đã ra thăm miền Bắc và vào lăng viếng Bác Hồ. Trong giây phút nghẹn ngào ấy, ông đã viết bài thơ Viếng lăng Bác như một lời tri ân gửi tới người cha già dân tộc. Và hẳn nhiên, nỗi đau đớn cũng được hiện hình trong từng dòng thơ của Viễn Phương:

"Bác nằm trong lăng giấc ngủ bình yên

Giữa một vầng trăng sáng dịu hiền

Vẫn biết trời xanh là mãi mãi

Mà sao nghe nhói ở trong tim!"

Thời điểm Viễn Phương tới viếng, Bác đã mất được 7 năm nhưng nỗi đau mất Bác vẫn chưa thể nguôi ngoai. Tác giả đã sử dụng lối nói giảm nói tránh cái chết của Bác thành "giấc ngủ bình yên" trong "vầng trăng sáng dịu hiền" như một liều thuốc để giảm bớt nỗi đau trong tâm hồn mình. Mong muốn suốt cả cuộc đời của Bác là được nhìn thấy nhân dân hai miền sum vầy trong độc lập, tự do. Và giờ thì mong muốn của người đã trở thành hiện thực, Bác đã có thể ngủ yên trong giấc ngủ vĩnh hằng của mình. Biện pháp đối lập "Vẫn biết" - "Mà sao" đã dựng nên một nghịch lý giữa cảm xúc và lý trí. Lý trí đã nhắc nhở Viễn Phương rằng Trời xanh là mãi mãi. Hình ảnh trời xanh là hình ảnh ẩn dụ cho những quy luật vốn dĩ của cuộc đời, luôn tồn tại khách quan mặc kệ con người có muốn hay không, mây vẫn trôi lững lờ và trời vẫn xanh ngắt một màu bình yên. Ở đây, Viễn Phương biết quy luật của đời người mà ai cũng phải trải qua là sinh - lão - bệnh - tử và cái chết là điều không thể tránh khỏi, ai

rồi cũng sẽ phải chết. Bác cũng không thể là một ngoại lệ. Nên việc Bác mất đi là điều hết sức bình thường, đúng theo cái vốn có của đời sống mà thôi. Lý trí đã nhận ra quy luật ấy, đã nhắc nhở Viễn Phương về điều ấy nhưng cảm xúc của ông lại không thể tuân theo sự điều khiển của lý trí. Bởi trong tim ông vẫn "nhói" lên một cái khi nghĩ tới Bác đã không còn. Nỗi đau quá lớn của dân tộc Việt Nam là mất đi một con người vĩ đại, một người cha nhân hậu như Bác. Vẫn biết cái chết của Bác sẽ là điều tất yếu nhưng trái tim vẫn đau đớn, đôi mắt vẫn đỏ hoe mỗi khi nhắc đến Người. Con người là vậy, cảm xúc nơi trái tim là thứ không thể điều khiển được, dù lý trí có mạnh mẽ đến đâu. Ta nào có thể ngăn trái tim mình dành tình cảm yêu thương cho một người? Ta cũng chẳng thể ngăn nỗi trái tim cứ nhói từng cơn khi chứng kiến người ta thương yêu không còn bên cạnh ta nữa. Nếu lý trí lấn át cả trái tim rồi thì con người cũng chỉ là cỗ máy vô hồn, chạy theo một chương trình được lập trình sẵn mà thôi. Khổ thơ không chỉ là nỗi đau đớn tột cùng mà còn là lòng thành kính, niềm xúc động sâu sắc của nhà thơ và mọi người đối với Bác Hồ khi vào lăng viếng Người.